

af Daniel Norback

Beijing tur-retur

NORPOL/Liminal.dk tog i september afsted til Beijing, for at spille forestillingen The Empty Stage. Erik Pold og Daniel Norback på scenen. Seimi Nørregaard scenograf og back stage aktør. Mikkel Jensen lysdesigner. Vi tog afsted med en videreudviklet udgave af Det Store Sceneskift og med en scenografi der kunne rummes i en kuffert.

Festivalen købte to forestillinger, men det havde ikke været muligt uden støtte fra Projektstøtteudvalget, S.C. van-Fonden og støtte til kinesisk oversættelse fra Statens Kunstfonds litteraturudvalg. At rejse til Kina kræver visum og man skal afsætte godt tid til behandlingen. Det koster også næsten 1.000 pr. næse...

Ved Det Frie Felts Festival 2016, havde vi valgt at spille forestillingen på engelsk, for at se om nogen af de internationale gæster var interesserede i at tage forestillingen til udlandet. Shao Zehui sagde direkte efter at have set forestillingen at han gerne ville have den til Beijing Fringe Festival. Fra dette glade udsagn til at vi virkelig stod i Beijing halvandet år senere, var der mange e-mailtråde og ubesvarede spørgsmål. Kommunikationen var ikke let. En forklaring kan være, at stort set ingen af arrangørerne arbejder fuldtid på festivalen, selvom den huser over 60 forestillinger over 3 uger. De har allesammen fuldtids jobs ved siden af. Engelsk kundskaberne er også ret begrænsede, hvilket kan gøre selv små ting komplicerede. Derfor var vores indstilling at vi ville tage tingene som de kom når vi vel var i Beijing.

Vi skulle spille på Beijing National Theatre. Vores scene var stor, men gik under navnet "Mini-Theatre". Vi så aldrig teatrets store scene...

Heldigvis var det kinesiske crew villig til at løse de tekniske udfordringer der opstod, men der var mindre teknisk kapacitet, end man kunne forvente hos et dansk teater af den størrelse. Til vores version af Svanesøen havde vi brug for lavt liggende røg, hvilket vi indtil det sidste ikke vidste om de kunne ordne. Der var også usikkerheder om vi kunne hænge snore i riggen, som skulle bruges til at animere store stykker af stof. Men efter en stor arbejdsindsats, faldt alt på plads.

Den engelske tekst, oversat til kinesisk af Jimbut Jun Feng, var gået igennem den kinesiske censur uden forandringer. Den blev projekteret ovenover scenen og de publikumsinteraktive dele af forestillingen blev tolket *live*.

Fordi vi ikke anede hvad vi kunne forvente af publikum, forventede vi os det værste d.v.s. at ingen i publikum ville interagere og halvdelen ville udvandre. Til festivalens åbningsforestilling var det nemlig sket.

The Empty Stage er en forestilling uden aktører på scenen. Med hjælp af lys, røg og store stykker af meget tyndt stof som animeres via tråde fra bagscenen, fortæller vi historier foran scenen og fra tilskuerpladserne. Det er altså ingen *pleaser*.

Heldigvis blev vi meget positivt overraskede. Vores kinesiske publikum viste sig at være et meget opmærksomt og ærligt publikum. Helt i starten sidder vi rimelig lang tid og bare kigger på den tomme scene (et favorit øjeblik) sammen med publikum. Som efter flere andre scener spørger vi publikum bagefter hvad de oplevede. Et publikum mente at vi var "... liars, you don't give us anything", en anden syntes at det virkelig gav mening at dele denne stille stund sammen. De var rigtig gode til at interagere og jeg tænker at det ville give god mening at præsentere deltagerbaseret scenekunst for et kinesisk publikum.

Kun på et tidspunkt var publikum meget stille; da vi spurgte til hvilken slags kriser de har i Kina. Det var for politisk farlig at svare på. En fra publikum sagde også bagefter, at sådan en forestilling aldrig skulle kunne produceres i Kina. "*It's too political.*"

I Beijing ser man mange splinternye biler og metroen er ny og velfungerende. På den måde virker det ikke så anderledes end hjemme. Men når blikket i Metroen vandrer mod videoskærmene, hvor modsvarende herhjemme ville vise reklamer, ser man her endeløse militærparader. Derefter kommer reklamen.

På nogle få punkter er det ligesom en tur til månen -sproget, det enorme tempo, historien og det politiske system. Men menneskene er afslappede og man føler sig altid tryk. Det gav virkelig mening at spille i Kina, de har meget lidt uafhængig scenekunst og er sultne efter nye og undersøgende formater. Og der er godt med publikum.